

ਐਕਟ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਾਰਮ-12 ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(6) ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 1 ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ I] ਇੱਕ ਐਲੋ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ। ਇਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ।

ਜੇ. ਐੱਸ. ਟੀ

ਏ.ਐਲ. ਬਾਹਰੀ, ਜੇ.

ਡਾ. ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ .

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1991 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 505

14 ਅਕਤੂਬਰ, 1992

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1908— ਧਾਰਾ 100— ਕੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ' ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਕੀ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 6 ਅਤੇ 16)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਬੂਤਾਂ, ਜੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਸਿੱਟਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ. 1882— ਧਾਰਾ 105— ਚਾਹੇ ਲੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ—ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਮੁਦਈ-ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੇ ਕੋਲ ਰਿਹਾ, ਦੁਕਾਨ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਉਹੀ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ—ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਸਾਮਾਨ ਵੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਪਿਆ-ਵਿਵਾਦੀ ਨੇ ਵੀ ਕਈ ਉਤਪਾਦ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਕਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ- ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਕੇਸ ਨਾ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਤੱਥ, ਇੱਕ ਤਾਂ ਸਵੇਰੇ ਚਾਬੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਬਾਰੇ, ਦੂਸਰਾ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਮਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਡੀਡਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਾਈ ਗਈ।

ਸ੍ਰੀ ਐੱਮ.ਐੱਲ. ਸਿੰਘਲ, ਵਧੀਕ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 6 ਅਗਸਤ, 1990, ਸ੍ਰੀ ਐੱਮ.ਐੱਲ. ਮਲਹੋਤਰਾ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ., ਐਡੀ. ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਮਿਤੀ 12 ਨਵੰਬਰ, 1988 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ 4,180.

ਦਾਅਵਾ

2 ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਯੂਨਿਟ ਨੰਬਰ B XIX 732 ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਮਾਬੱਧ ਹੈ : -

ਉੱਤਰ: ਰਿਸ਼ੀ ਦਯਾ ਨੰਦ ਰੋਡ,

ਦੱਖਣ: ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ,

ਪੂਰਬ: ਸ਼੍ਰੀ ਜੇਪੀ ਜੈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 1 ,

ਪੱਛਮ : ਰਿਸ਼ੀ ਦਯਾਨੰਦ ਰੋਡ, ਲੁਧਿਆਣਾ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸ਼੍ਰੀ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ। 1 ਜਨਵਰੀ, 1980 ਤੋਂ 31 ਦਸੰਬਰ, 1982 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 14,400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ। 400 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਜੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ.

ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰੋ

ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ।

ਐੱਮ.ਐੱਲ. ਸਰੀਨ, ਅਲਕਾ ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਸੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, -
ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਹਨ।

ਆਰਪੀ ਬਾਲੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਏ. ਐਲ. ਬਾਹਰੀ, ਜੇ.

ਇਹ ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ ਮੁਦਈ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਵੱਲੋਂ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ 6 ਅਗਸਤ, 1990 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਿਤੀ 12 ਨਵੰਬਰ, 1988 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ

ਖਾਰਿਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਰਿਸ਼ੀ ਦਯਾਨੰਦ ਰੋਡ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਯੂਨਿਟ ਨੰ. B-XIX-732, ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ। 1 ਜਨਵਰੀ, 1980 ਤੋਂ 31 ਦਸੰਬਰ, 1982 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 14,400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ 400 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੁਦਈ ਦੀ ਮਾਂ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵੀ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੁਕਾਨਾਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 29 ਦਸੰਬਰ, 1975 ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਦਈ ਉਪਰੋਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਯੂਨਿਟ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਦੁਕਾਨਾਂ ਨੰਬਰ 1, 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ। ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਮਈ, 1969 ਤੋਂ ਡਰਾਈਕਲੀਨਿੰਗ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਕੋਲ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਫੀਸ ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 110 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਅਤੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ 1 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਫੀਸ 'ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੁ. 110 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। 1 ਜਨਵਰੀ, 1976 ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ, ਅਪ੍ਰੈਲ, 1979 ਵਿੱਚ, ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ 11 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਥੱਪ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 400 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਕਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(2) ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਸਨੇ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਨਾਲ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਅਸਲ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੁ. 110 ਰੁਪਏ ਮਹੀਨਾ ਕਿਰਾਇਆ ਤੈਅ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਡਰਾਈਕਲੀਨ ਕੀਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ੋਅ-ਕੇਸ, ਕੱਪੜੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਡੀਆਂ ਮੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਡਰਾਈਕਲੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹਾਈਡ੍ਰੋ-ਮਸ਼ੀਨ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਰੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਫਟ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ। ਦਸੰਬਰ, 1970 ਤੱਕ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਰਸੀਦਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮਤ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਨੇ ਰਸੀਦਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕਿਰਾਇਆ ਲੈਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦਾ ਪਤੀ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ। ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 110 ਤੋਂ ਰੁ. 400 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ।

(3) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ:

- (1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 14,400 ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਨ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ
- (2) ਕੀ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਨੇ 29 ਦਸੰਬਰ, 1975 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ-ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਗਿਫਟ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ
- (3) ਕੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ' ਓ.ਪੀ.ਡੀ
- (4) ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ 1 ਮਈ ਦੀ ਹੈ। 1969 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ? ਓ.ਪੀ.ਪੀ
- (5) ਰਾਹਤ.

(4) ਅੰਕ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕੇਵਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਨਵੰਬਰ, 1979 ਤੋਂ 31 ਦਸੰਬਰ, 1982 ਤੱਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 4,180 ਰੁਪਏ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਨੋਹਰ ਵਾਟੀ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਦੇ ਝਗੜੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਫਟ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1 ਮਈ 1969 ਦੀ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੇ ਲੀਜ਼ ਬਣਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਲੇਬਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਅਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਗਤ ਦੇ ਨਾਲ 4,180. ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(5) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ

ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਭਾਵੇਂ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਵਜੋਂ ਵਰਣਿਤ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਦੇਵਤਾ ਪੱਟਾਭਿਰਨਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਐਸ. ਵਾਨੀਮਾਯਵਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ। ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਖੋਜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁੱਲ ਗਲਤੀ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ, ਜਿਸਦਾ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜਿੱਥੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਬੂਤਾਂ, ਜੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਸਿੱਟਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਸਵਾਮੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਓਆਰਐਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (2)। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਨੀਂਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦਾ ਸਬੰਧ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕੈਪਟਨ ਬੀ.ਵੀ.ਆਰ.ਐਫ.ਸੂਜਾ ਬਨਾਮ ਐਂਟੋਨੀਓ ਫੌਸਟੋ ਫਰਨਾਂਡਿਸ (3) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ, ਲੀਜ਼ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਡੀਡ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਕੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਇਹ ਪੈਰਾ ਵਿੱਚ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ। ਫੈਸਲੇ ਦਾ 2:-

“ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 100 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣ ਲਈ, ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1978 ਪੀ. ਅਤੇ ਐਚ. 204.1989 3 ਐਸਸੀ ਕੇਸ 574.

ਲੀਜ਼ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਟੈਸਟ। ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਹੋਟਲਜ਼ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਆਰ.ਐਨ. ਕਪੂਰ (4) ਵਿੱਚ, ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਰਕ ਕੀਤੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ: -

- (6)) ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ;
- (2) ਅਸਲ ਪਰੀਖਿਆ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਲੀਜ਼ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ;
- (3) ਜੇਕਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਲੀਜ਼ ਹੈ; ਪਰ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੇਵਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ਾ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ; ਅਤੇ
- (4) ਜੇਕਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਵੇਕਲਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ

ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਐਨ ਕਲੱਬਵਾਲਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਫਿਦਾ ਹੁਸੈਨ ਸਾਹਬ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (5) ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਿਆ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਲਾਇਸੰਸਧਾਰਕ ਦਾ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਵਿਚਾਰ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਰਾਦਾ - ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚਲੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ

- (4) ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 1262
- (5) ਏਆਈਆਰ 1965 ਐਸਸੀ 610

ਉਸਨੂੰ ਪੱਟੇਦਾਰ ਬਣਾਉ। ਜੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਵੇਕਲਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ 'ਸਿਰਫ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ - ਪਰ ਇੱਕ ਲੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਐਮ. ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਡਨਲੌਪ ਰਬੜ ਕੰਪਨੀ (ਇੰਡੀਆ) ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਹੋਰ (6) ਵਿੱਚ, ਐਸੋਸਿਏਟਿਡ ਹੋਟਲਜ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰ।

(7) ਕੁਦਰਤ ਉੱਲਾ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, (7) ਵਿੱਚ, ਲੀਜ਼ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਅੰਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

“ਕੀ ਕੋਈ ਡੀਡ ਲੀਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤਬਾਦਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੋਗਣ ਦਾ ਹੱਕ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਲੀਜ਼ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ।”

(8) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ, ਦਯਾ ਵਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਡਾ: ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ (8) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤੋਂ ਗਿਫਟ-ਡੀਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ। ਮਦਨ ਲਾਈ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮਦਨ ਲਾਈ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪੈਰਾ 7 ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.7 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 22 ਦਸੰਬਰ, 1967 ਦੀ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਦੀ ਮਾਂ ਮਨੋਹਰ ਵਾਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ, ਸਵੇਰੇ ਚਾਬੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਰੇ

ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਨ

(7) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1974 SC 396.

(8) 1991 ਪੀਐਕਸ.ਜੇ. 462.

ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਉਪਭੋਗਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ- ਲਾਇਸੈਂਸ-ਕਾਰਜ ਹਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ P8 ਆਫ 1974, P-9 ਆਫ 1975, P-4 ਆਫ 1977, P-5 ਆਫ 1978, ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਚਲਾਏ ਗਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ P-6, 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1979 ਦੀ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਹੈ ਜਾਂ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਅਤੇ ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਪਾਠ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 3, ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਯੂਨਿਟ ਨੰ. B. XIX ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। 732. ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸਦਾ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਸ ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 280 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਲਾਇਸੈਂਸ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੂਰਵ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਕਲਾਜ਼ 7 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਦਾ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਕਲਾਜ਼ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਰਾਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦਾ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸਦਾ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਦਨ ਲਾਲ ਸਵੇਰੇ ਚਾਬੀ ਲੈ ਲੈਂਦਾ

ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਲਮੀਰਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੋਜ ਹੈ ਜੋ ਚੁਣੌਤੀ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ. ਇਹ 1979 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਦਾਰ ਮਦਨ ਲਾਲ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਚਾਬੀ ਲੈਣੀ ਅਤੇ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਆਦਿ ਦੇਣ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਖੀਰ ਫਰਵਰੀ, 1983 ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਡੀਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਲਗਭਗ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਚਾਬੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਰਾ ਇਹ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਰੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕਾਰਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਸਿਰਫ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। . ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ।

(9) PW-5 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲਾਲ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ। ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ 1 ਜਨਵਰੀ 1976 ਤੱਕ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਉਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 1979 ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਹੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਦੌਰਾਨ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜਿਹੜਾ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਸਿਰਫ ਉਸ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀਆਂ ਸਨ। ਵਕੀਲ ਜਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦੇ ਇਸ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ

ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਰਖਾਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਚਾਬੀ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰੋ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਦੇ ਝਗੜੇ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅਮ੍ਰਿਤ ਲਾਲ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਟੌਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਸਾਦੇ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਉਸੇ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸੀ ਸੰਬੰਧਿਤ, ਨਾ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਲੰਕਚਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਉਪਭੋਗਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

(10) ਮੁਦਈ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੀ 1 ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਸੀ ਕਿ 2 ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਜਿਹੜਾ ਦੌਰਾਨ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਵਿਵਾਦਤ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਬਕਸੇ, ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਸਨ। ਇਹ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਬਕਸੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ 1979 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਦੁਕਾਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਮਾਨ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਬਿਲਡਿੰਗ ਸਮਗਰੀ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਸਾਮਾਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਮਾਪ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੋਲ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਟੋਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਕਸੇ ਆਦਿ ਪਏ ਸਨ, ਜੋ ਦੁਕਾਨ

ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਡੀਡਬਲਯੂ 3 ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ-ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਵੇਰੇ ਕੁੰਜੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਹ ਦੋ ਤੱਥ, ਇੱਕ. ਸਵੇਰੇ ਚਾਬੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਦੂਜਾ, ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ. ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਹਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਮਾਨ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹੋਣ।

(11) ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਲੀਲਾਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹਨ: ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਇੱਕ ਅਨਪੜ੍ਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਹਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਕਈ ਰਸੀਦਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਛਾਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਰਸੀਦਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D1 ਤੋਂ D-12 ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਡੀ-10 ਅਤੇ ਡੀ-ਐਲ ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਸੀਦਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਅਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਦੋਂ 1979 ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 400, ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਮਨੀ ਆਰਡਰ ਦੇ ਕੇ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਭੇਜਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 110 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਹਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.2 ਮਿਤੀ 1 ਨਵੰਬਰ, 1975, ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.3, ਮਿਤੀ 9 ਸਤੰਬਰ, 1974, ਮੁੜ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.4, ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 1 ਮਈ 1969, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.5 ਮਿਤੀ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ 1979, ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ

ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.6, ਮਿਤੀ 22 ਮਾਰਚ, 1978, ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, , ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1977 ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.7 ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 1 ਜਨਵਰੀ 1976 ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਹੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦਯਾ ਵਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਨਿਰਣੇ ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਖਲੀਲ ਅਹਿਮਦ ਬਸ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਤੁਫੇਲਹੁਸੈਨ ਸਮਸਭਾਈ ਸਾਰੰਗਪੁਰਵਾਲਾ (9) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਫੀਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ, ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਲੀਜ਼-ਡੀਡ। ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਣੇ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ 'ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ' ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ 'ਲਾਇਸੈਂਸਰ' ਅਤੇ 'ਲਾਇਸੈਂਸੀ' ਵਜੋਂ ਵਰਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਠ

(9) ਏਆਈਆਰ 1988 ਐਸਸੀ 184.

ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਪਰਿਸਰ ਦੇ ਮਾਸਿਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਡਿਸਪਿਊਟ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ 'ਉਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਉਕਤ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ | ਪੰਜ ਸਾਲ. ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਕਰਤਾ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ 'ਲੀਵ ਐਂਡ ਲਾਇਸੈਂਸ' ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਥਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ। ਇਹ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ"। 1 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਤੋਂ 31

ਅਗਸਤ, 1970 ਤੱਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਉਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ .ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ 2,500 . ਉਕਤ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਨੂੰ * 1 ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 'ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ' ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਸਾਰੇ ਬਕਾਏ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ। 225, ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। .ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ • ਉਕਤ ਅਹਾਤੇ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਧੀਨ 20 ਘੰਟੇ ਲਈ ਉਕਤ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣਾ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਲੈਂਫਟ ਅਤੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਫਿਟਿੰਗਸ ਅਤੇ ਉਪਕਰਨਾਂ ਅਤੇ ਸੰਦਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਕਤ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹੇ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ। ਉਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਫਾਲਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਝੂਠਾ ਜਾਂ ਉਲਟ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਂ ਸਬ-ਟਹਿੰਸੀ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸਦਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੁੱਟੀ

ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਪੂਰਵ ਮਿਸਜ਼ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਖਪਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਲਾਇਸੈਂਸਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਕਤ ਪ੍ਰਾਇਰੀਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰੀ ਮਿਸਜ਼ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(12) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-2 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ 1 ਨਵੰਬਰ, 1975 ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਟੈਂਪ ਪੇਪਰ 5 ਨਵੰਬਰ, 1975 ਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਅਲੀ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਹਰ ਵਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤੇਹਫ਼ੇ-ਡੀਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ: -

- (i) ਮਨੋਹਰ ਵਾਟੀ ਅਤੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-3, ਮਿਤੀ 9 ਸਤੰਬਰ, 1974 ;
- (ii) ਲੀਵ ਐਂਡ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਮਝੌਤਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-4, ਮਿਤੀ 1 ਮਈ, 1969, ਉਪਰੋਕਤ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ;
- (iii) ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-5, ਮਿਤੀ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ 1979;
- (iv) ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-6, ਮਿਤੀ 22 ਮਾਰਚ, 1978;
- (v) ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1977 ਦੀ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-7; ਅਤੇ
- (vi) ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ 1 ਜਨਵਰੀ 1976 ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ-8।

ਇਹਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਡੀਡਾਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਜੋ ਉੱਪਰ ਦਯਾ ਵੰਤੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

(13) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ ਉਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਉਲਟਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਸੀ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ। ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ 110 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 400 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ਾ! ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਮੁਦਈ ਦੀ ਮਾਂ ਮਨੋਹਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨਾਲ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ 1979 ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਟੈਸਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਮਿਸ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਟੈਸਟ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ (ਲਾਇਸੈਂਸ-ਡੀਡਜ਼) ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੱਭੇ ਗਏ ਤੱਥ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦਯਾ ਵੰਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੀ.ਆਰ. ਮਜੀਠੀਆ, ਜੇ., ਜੀਂਦ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਲਆਰਜ਼ (11) ਦੁਆਰਾ ਵਿਦਾਵਤੀ। ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਹੋਟਲਜ਼ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਹੋਟਲਜ਼ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਆਰ.ਐਨ. ਕਪੂਰ (12) ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(14) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੂਟ

(11) 1991 HRR 106.

(12) ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 1262

ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 1 ਜਨਵਰੀ, 1980 ਤੋਂ 30 ਦਸੰਬਰ, 1982 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 14,400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ 400 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪੂਰੇ।

ਜੇ. ਐਸ. ਜੈਡ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ